Published on *Melano.hu* (https://www.melano.hu)

Mert különben dühbe jövünk!

Létrehozás: 12/12/2015 - 17:37
Szerző: Aranyi Péter
[1]
Bud Spencer jóképű, izmos, és sármos fiatalember volt, aki falta a nőket, és egyáltalán nem érdekelte a színészet. Carlo Pedersoli önéletrajzi könyve robbantott: karácsony előtt már sehol sem volt készleten belőle.

Akinek mégis jutott, az szembesülhetett azzal a ténnyel, hogy a rokonság és a tágabb értelemben vett baráti kör, jó előre előjegyezte magát a könyvre, hiszen nem másról van szó, mint szüleink rajongásának tárgyáról, illetve gyermekkorunk hőséről, a pofonosztóról, az olykor egészen jól fésült, de alapjába véve torzonborz ábrázatú, jószívű, kicsit morcos Bud Spencerről. A már több unokával is büszkélkedő, 80 évesen is még mindig aktív életet élő, remek egészségnek örvendő színész őszintén írja le életét, melynek egy kisebb részét még teljesen civilként élte meg. A „civil" énje, azaz a fiatal, és sikeres vízilabdázó már egészen fiatalon bejárta a fél világot, azonban közeledve a harmincas évekhez sem tudta önmagáról igazán, hogy kicsoda is valójában.

A viszonylag későn öntudatra ébredő Carlo Dél-Amerikában, az esőerdőben nézett farkasszemet a tolvajokkal, és az elhatalmasodó korrupcióval, amikor nagy nehezen sikerült végre rendezni tartozásait. A nehézségek ellenére, az akkor a dél-amerikai államokat már jól ismerő férfinek talán eszébe sem jutott, hogy visszatérjen szülőföldjére, Olaszországba, ahová végül is éppen a szíve húzta vissza. A honvágynál azonban erősebb érzelmek vezérelték, hiszen az akkor már a házasság felé kacsingató Carlo kedvesével a közös jövőt tervezgette, amikor apósa meghallotta, hogy elvinné lányát idegen földre, kérte, maradjanak Rómában, melybe belement Carlo, és feladta nehézkesen megszerzett, de jól kereső állását, melyből elvégre már a súlyos adóságokat is sikerült visszafizetnie.

Apósa, aki filmrendezőként dolgozott, gyakran kérte arra, ugorjon be egy-két mellékszerepbe, mely gyakorlatilag statisztálkodásnak felelt meg, és melyből egyáltalán nem következik egyenesen a világkarrier, pláne úgy, hogy Carlo Pedersoli fejében még ekkor sem fordult meg, hogy filmszínész lesz. Legalábbis saját elmondása szerint. És itt jön a kérdés, magának, vagy a családi kapcsolatoknak köszönheti-e sikerét?

Aki egy kicsit is jártasabb az olasz filmtörténelemben, azt tisztában van azzal, milyen állapotban volt az olasz filmgyártás a második világháborút követően. A stúdiók lebombázva, a díszletek romokban hevertek. Nem volt tehát hol forgatni. Épp ebben az időszakban készültek olyan alkotások, mint a Biciklitolvajok (Victorio De Sica), vagy éppen Fellini Országútonja. A főként kültéri helyszíneken játszódó filmek mesterien érzékeltetik az emberek háború okozta mérhetetlenségét, szegénységét. Nem csak ilyen alkotások készültek az 1950-es évek táján, éppen Bud Spencer szerencséjére, hiszen az időközben kibontakozó olasz western remek lehetőséget teremtett számára. Az akkor ilyen jellegű filmeket készítő Colizzi egy nap személyes találkozóra hívta Carlót, mert szüksége volt egy hozzá hasonló alkatú, hatalmas emberre az egyik filmjébe:

-Beszélsz angolul?
-Nem.
-Volt valaha szakállad?
- Nem. Naponta borotválkozom.
- Tudsz lovagolni?
- Nem. Lovakat eddig csak lóversenyen láttam.
- Mennyit kérsz?
- Mit kéne érte tennem?

És mivel Colizzi tényleg nem talált mást, Carlo Pedersoli szerepet kapott „A kutya, a macska, meg a róka” című filmben, melyet követően hamarosan megszületett a Bud Spencer-Terence Hill páros is. 1960-as évek végén járjunk ekkor. És, hogy, hogyan válik a páros világhírűvé, avagy mi eredményezi azt a majd’ 30 évnyi közös munkát, mellyel beírják magukat a filmtörténelembe az legyen a könyv titka. Illetve, jobban mondva, maradjon ez meg az olvasónak, hiszen Carlo neki szánta ezt a könyvet.

A barátságos, őszinte hangvételű Carlo Pedersoli úgy szól az olvasóhoz, mintha egy hagymásbab és egy jó, pofa sör mellett intézne monológot valakihez, valamelyik filmjében, és bár sohasem volt sokat fecsegő színész, most még is elhallgatnánk még őt, akár több oldalon is, mert nehéz letenni a könyvet majd’ 180 oldal után. Az utolsó sorok, melyekből talán már egy kicsit kihallatszik a nagypapás hangvétel is, fájdalmasan egyszerűek, és emlékezetesek. Letéve a könyvet, csak annyit kérdezhetünk:„Ennyi?”. Ennyi! Mert Carlo tényleg csak a lényeget írta le , hosszú és sikeres karrierjéből. Nem csalódhatunk benne, hiszen akadt egy külön fejezet az ételnek is, mely talán még annál is hosszabb, mint amelyben arról ír, hogyan győzte le a rákot. Megijedni persze nem kell, mert Carlo dolgozik, és legfrissebb filmes ötleteire is szán néhány szót. csak aztán lásunk is ebből valamit, mert….. különben dühbe jövünk!

Tags:
Bud Spencer [2]
Kultúra:
Irodalom [3]

Forrás webcím: https://www.melano.hu/mert_kulonben_duhbe_jovunk

Hivatkozások
[1] https://www.melano.hu/sites/default/files/articles/bud_spencer_03_97556.jpg
[2] https://www.melano.hu/tags/bud_spencer
[3] https://www.melano.hu/kultura/irodalom